

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/55/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119436452
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6119436452.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a sudcov Mgr. Martina Štubniaka (sudca spravodajca) a JUDr. Vladimíra Šalamúna, v spore žalobcu A. B., narodeného XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom C. XX/XX, D. E., proti žalovanému A. F., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. XXX/X, G. D. G., o zaplatenie 17.000,- Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/9/2020-242 z 20. apríla 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e:

1. Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 17.000,- Eur s príslušenstvom z titulu pôžičky (prvý výrok). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým rozhodne o ich výške (druhý výrok).

2. Súd prvej inštancie konštatoval, že po zrušení jeho prvého rozhodnutia vo veci doplnil dokazovanie v zmysle intencií odvolacieho súdu a zaoberal sa skutočnosťou, či medzi stranami sporu nedošlo prípadne k uzavretiu zmluvy o pôžičke ústnou formou. V nadväznosti na to s odkazom na § 657 Občianskeho zákonníka uviedol, že zmluva o pôžičke je tzv. reálnou zmluvou, má reálny charakter a preto pre vznik právneho vzťahu z pôžičky je potrebné nielen zmluvné dojednanie strán, ale aj skutočné odovzdanie predmetu pôžičky (peňazí alebo iných druhovo určených vecí), a to pokiaľ ide o peniaze ich odovzdaním dlžníkovi alebo bezhotovostným prevodom dohodnutej sumy. Na základe vykonaných dôkazov dospel potom prvoinštančný súd k záveru, že nebolo preukázané, že by v súvislosti so zmluvou o pôžičke zo dňa 09. 08. 2017 bola zo strany žalobcu žalovanému odovzdaná čiastka 17.000,- Eur. Žalovaný síce potvrdil, že túto zmluvu podpísal, avšak až na prelome rokov 2018 a 2019 z dôvodu, že s A. H. podpísal on ako veriteľ dňa 22. 01. 2019 zmluvu o pôžičke na sumu 15.000,- Eur a následne jej mal požičať aj čiastku 2.000,- Eur, avšak reálne jej tieto sumy nepožičal a uzavrel tieto zmluvy z dôvodu, že ho o to požiadala ona kvôli žalobcovi. Neuzavretie zmluvy o pôžičke dňa 09. 08. 2017 bolo preukázané výpoveďou menovanej svedkyne A. H., ktorá uviedla, že zmluva sa spisovala dodatočne, nespisovala sa pri poskytnutí pôžičky a navyše táto uviedla, že bola pri podpise zmluvy, no žalobca tvrdil, že pri podpise zmluvy bol len on so žalovaným. Žalobca teda nepreukázal svoje tvrdenie, že sumu 5.900,- Eur dal žalovanému v hotovosti pred podpisom zmluvy a nepreukázal vyplatenie tejto sumy ani v neskoršom období, takisto nepreukázal ani požičanie zvyšku sumy, pričom pokiaľ podľa zmluvy mala byť čiastka 6.000,- Eur poskytnutá žalovanému ako dlžníkovi na konkrétne určený bankový účet, jednalo sa o účet

patriaci maloletému dieťaťu A. H., čo bolo preukázané jej výpoveďou i oznámením príslušnej banky. Je preto nelogické, že pokiaľ si peniaze požičiaval skutočne žalovaný, aby boli poukázané na účet inej osoby. Prvoinštančný súd nevidel zmysel v tvrdení A. H., že takto to so žalobcom robili, nakoľko on požičiaval aj iným, keďže z dokazovania vyplynulo, že žalovaný nebol disponentom k predmetnému účtu. Tiež poukázal prvoinštančný súd na nejasnosti o výške pôžičky, pretože v zmluve je uvedená spolu číselne suma 5.900,- Eur plus 6.100,- Eur a suma 5.000,- Eur je uvedená slovne. Nedôveryhodnou bola výpoveď svedkyne A. H. v tom smere, že mala vedomosť, že žalobca požičal žalovanému 17.000,- Eur a ona žalovanému peniaze len odovzdávala na dva krát, pretože následne uviedla, že peniaze boli vyplatené takým spôsobom, že žalobca poslal celú sumu 17.000,- Eur na jej účet a ona ich potom dala žalovanému. Poskytnutie pôžičky zo strany žalobcu žalovanému nepreukázala ani výpoveď sestry žalovaného A. F.. Preukázané nebolo ani uzavretie zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným v ústnej forme, keďže žalovaný nemal k príslušnému bankovému účtu dispozičné oprávnenie, ktorý účet patril maloletému dieťaťu A. H. a na ktorý účet boli tieto peniaze zo strany žalobcu poukázané. Žalobca teda neprodukoval žiadne relevantné dôkazy na preukázanie skutočností o reálnom plnení, predložil len zápisnicu o výsluchu svedka zo dňa 11. 04. 2019 a z tej nevyplýva, že by poskytol žalovanému reálne plnenie, ktoré by sa týkalo predmetu sporu.

3. O náhrade trov konania rozhodol prvoinštančný súd podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a plne úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca označiac odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) CSP. Navrhol rozsudok prvoinštančného súdu zmeniť a priznať mu čiastku 17.000,- Eur s príslušenstvom a plnú náhradu trov konania. V konkrétnostiach uviedol, že predložil dôkazy preukazujúce, že žalovaný od neho prijal pôžičku, ktorá sa dostala do sféry jeho dispozície, dokonca svoj dlh trikrát uznal. Jednak uznaním dlhu, rovnako pri svojom výsluchu ako svedka dňa 11. 04. 2019 a aj v emailovej odpovedi na výzvu jeho právnej zástupkyne, ktoré dôkazy predložil na poslednom pojednávaní. V zmysle dojednanej zmluvy sa zaviazal poskytnúť pôžičku žalovanému v dojednanej výške, pričom platobné miesto a spôsob jej vyplatenia si určoval žalovaný ako dlžník. Zo žiadneho zákonného ustanovenia upravujúceho zmluvu o pôžičke nevyplývala jeho povinnosť ako veriteľa kontrolovať komu patrí účet, na ktorý má pôžičku poskytnúť. Túto poskytol na účet, ktorý určil žalovaný ako dlžník. Nešlo pritom o nelogickú operáciu ako uviedol prvoinštančný súd, lebo ak napríklad má dlžník svoj účet zablokovaný exekútorom, nedá si naň poslať pôžičku, jedine ak by chcel uhradiť vymáhaný dlh, ak ale chce použiť finančné prostriedky na iný účel, je logické, že pôžičku prijme na iný účet, ktorý sám určí. Žalobca poukázal na viaceré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky i Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, z ktorých podľa neho vyplýva, že je to dlžník, ktorý je oprávnený určiť účet, na ktorý má veriteľ plniť. Nie je potom povinnosťou veriteľa skúmať, či účet patrí dlžníkovi alebo či k nemu má dispozičné oprávnenie. Ďalej žalobca s odkazom na § 192 CSP uviedol, že v súvislosti s uznaním dlhu zo dňa 22. 12. 2018 ide o vyvrátiteľnú domnienku existencie dlhu v dôsledku jeho uznania podľa § 558 Občianskeho zákonníka, čoho právnym následkom je presun dôkazného bremena na dlžníka, ktorý musí inými dôkazmi existenciu dlhu vyvrátiť. Po zrušení prvého rozsudku vo veci predložil dôkazy, z ktorých vyplýva, že žalovaný svoj dlh voči nemu uznal a naopak žalovaný dôkazy vyvracajúce existenciu dlhu neprodukoval. Žalovaný potvrdil prijatie sumy 17.000,- Eur v trestnom konaní a takisto v odpovedi na výzvu jeho právnej zástupkyne, že si je vedomý dlhu voči jeho osobe. Zdôraznil, že iný záväzkový vzťah so žalovaným nemal, ani žalovaný netvrdil, že existuje iný záväzkový vzťah medzi nimi a preto všetky tieto vyjadrenia, resp. uznania žalovaného museli smerovať jedine voči pôžičke, ktorá je predmetom sporu. Žalovaný pritom najskôr popieral skutočnosť, že podpisy na zmluve o pôžičke a na uznaní dlhu sú jeho, neskôr bez odôvodnenia prešiel k tvrdeniam, že podpisy sú síce jeho, ale tieto podpísal z dôvodu nátlaku zo strany A. H.. Dokonca aj sám priznal, že peniaze predstavujúce predmet pôžičky prijal. To, že pôžička vo výške 17.000,- Eur sa dostala do dispozície žalovaného potvrdila aj svedkyňa A. H., čo žalovaný nijako nerozporoval. Prvoinštančný súd sa dostatočne nevysporiadal s existenciou uznania dlhu a s inými dôkazmi preukazujúcimi poskytnutie pôžičky žalovanému a preto je rozhodnutie nedostatočne odôvodnené a nepreskúmateľné.

5. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žiadal napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu plnú náhradu trov odvolacieho konania. Zopakoval, že od žalobcu nikdy žiadne peniaze fyzicky neprevzal, ani iným spôsobom neprijal a so žalobcom sa na žiadnej zmluve o pôžičke, či inej zmluve nikdy nedohodol. Žalobca mu žiadne peniaze, ktoré by boli predmetom zmluvy o pôžičke neodovzdal. Požičal si nejaké peniaze od A. H. a od nej dodatočne zistil, že peniaze, ktoré mu požičiavala mali pochádzať aj od

žalobcu. K bankovému účtu, ktorý patril dieťaťu A. H. a na ktorý poukázal určitú sumu žalobca, nikdy nemal dispozičné oprávnenie a ani prístup a preto žiadny vzťah zo zmluvy o pôžičke, či iný právny vzťah medzi ním a žalobcom vzniknúť nemohol. Všetky písomné uznania dlhu, ako aj zmluva o pôžičke, ak ním boli podpísané, boli podpísané dodatočne, na nátlak A. H. i žalobcu. K reálnemu plneniu podľa písomnej zmluvy o pôžičke zo strany žalobcu vo vzťahu k nemu nedošlo, jedine boli reálne odovzdané peniaze A. H. ako plnenie z ich vzájomného od žalobcu nezávislého právneho vzťahu. Nedošlo medzi ním a žalobcom ani k ústnej zmluve o pôžičke, kedy už v žalobe žalobca ako základné skutkové tvrdenie uvádzal jedine to, že zmluva o pôžičke mala byť uzatvorená písomne dňa 09. 08. 2017.

6. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

7. Na základe odvolania žalobcu krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil z dôvodu vecnej správnosti tak výroku o zamietnutí žaloby, ako aj výroku o trovách konania.

8. V prejednávanej veci sa žalobca domáhal od žalovaného zaplata sumy 17.000,- Eur s príslušenstvom tvrdiac v žalobe, že na základe písomnej zmluvy o pôžičke datovanej dňom 09. 08. 2017 poskytol žalovanému čiastku 17.000,- Eur, ktorú mal tento vrátiť do 15. 01. 2018. Žalovaný svoj dlh z pôžičky písomne uznal v zmysle § 558 OZ, ale požičanú sumu nevrátil ani po písomnej výzve.

9. Súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov nemal preukázané, že vzhľadom na reálny charakter zmluvy o pôžičke vyplývajúci z ust. § 657 OZ poskytol žalobca žalovanému čiastku 17.000,- Eur v súvislosti so zmluvou datovanou dňom 09. 08. 2017, resp. že by medzi žalobcom ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom došlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke v ústnej forme. Preto žalovanému nevznikol záväzok vrátiť žalovanú sumu žalobcovi.

10. Podľa odvolacieho súdu sú tieto skutkové a právne závery plne správne a zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

11. Niet pochyb o tom, že zmluva o pôžičke podľa § 657 OZ je tzv. reálnym (nie konsenzuálnym) kontraktom, čo znamená, že na jej uzavretie je nevyhnutné, aby veriteľ odovzdal predmet pôžičky dlžníkovi. Záväzok dlžníka vrátiť druhovo určené požičané veci v dojednanej dobe teda nevznikne bez toho, aby mu takto určené veci najskôr veriteľ neodovzdal. Ak sú predmetom pôžičky peniaze, k odovzdaniu požičaných peňazí môže dôjsť buď fyzickým predaním peňazí (z ruky do ruky) alebo bezhotovostným prevodom. Reálny charakter zmluvy o pôžičke je však naplnený aj dohodou, že peniaze, ktoré boli už prv odovzdané dlžníkovi z iného právneho dôvodu, budú od uzavretia zmluvy o pôžičke tvoriť predmet pôžičky. Podstatou zmluvy o pôžičke je teda prevod vlastníckeho práva k predmetu pôžičky (najčastejšie k peňažným prostriedkom) s tým, že je povinnosťou dlžníka po uplynutí dohodnutej doby vrátiť veriteľovi veci rovnakého druhu.

12. V konaní bolo preukázané, že žalobca síce zo svojho bankového účtu poukázal dňa 10. 08. 2017 čiastku 6.100,- Eur a dňa 31. 08. 2017 čiastku 5.000,- Eur, avšak išlo o bankové prevody v prospech účtu, ktorý nepatrila žalovanému. Žiadny dôkaz nepodporuje ani pravdivosť tvrdenia žalobcu, že čiastku 5.900,- Eur dal žalovanému po podpise zmluvy v hotovosti. Sám žalobca totiž na pojednávaní uviedol, že „veškeré zmluvy o pôžičkách sú vlastne právne irelevantné“ a žalovaný vysvetlil, že sa dohodol so svojou známou A. H., ktorá pre neho vybavovala hypotekárny úver, že ona si požičia peňažné prostriedky od žalobcu a on jej ich potom vráti. Odvolací súd konštatuje, že do toho zapadá skutočnosť, že žalobca sumy 6.100,- Eur a 5.000,- Eur poslal na účet patriaci maloletému synovi menovanej a k tomuto účtu žalovaný nemal dispozičné právo, ako je zrejmé z odpovede banky. Aj podľa odvolacieho súdu je nelogické, aby si žalovaný ako dlžník nechal poslať peniaze na účet inej osoby. Racionálnym vysvetlením týchto bankových operácií je to, že išlo o peniaze od žalobcu určené pre A. H., ktorá si ich nechala poslať na účet svojho maloletého dieťaťa a táto ich následne poskytla žalovanému, čo tento sám potvrdil, rovnako ako aj jeho sestra, podľa ktorej si žalovaný nebral žiadnu pôžičku od žalobcu, ale od A. H.. Toto súhlasí aj s výpoveďami žalovaného a menovanej, kedy obaja zhodne uviedli, že predmetná zmluva o pôžičke sa spisovala až dodatočne, pričom žalovaný uviedol, že ju podpisoval až na prelome rokov 2018 a 2019. Žalovaný pritom ešte v rámci trestného konania už v roku 2019 (t. j. pred začatím tohto sporu) vypovedal, že mu pôžičku poskytla A. H., ktorá sa takisto v rámci toho istého trestného konania

v roku 2019 vyjadrovala o tom, že požičala finančné prostriedky žalovanému, z ktorých si časť požičala od žalobcu (viď uznesenie OR PZ Žiar nad Hronom zo dňa 28. 04. 2019 na č. I. 104 a nasl. spisu). Dôvodne preto prvoinštančný súd neuveril A. H., ktorú vypočul ako svedkyňu na pojednávaní dňa 27. 07. 2020 a ktorá v rozpore so svojou predošlou výpoveďou z trestného konania tvrdila, že niekedy v roku 2017 žalobca požičal žalovanému čiastku 17.000,- Eur a ona mu túto čiastku len odovzdala. Tieto jej tvrdenia totiž nesedia ani s komunikáciou zo dňa 27. 07. 2017 (č. I. 231 spisu), z ktorej vyplýva, že si menovaná mienila požičať peňažné prostriedky od žalobcu. Prvoinštančný súd teda správne zistil, že predmetná zmluva o pôžičke medzi žalobcom a žalovaným nebola podpísaná v deň 09. 08. 2017, k reálnemu prenechaniu peňazí zo strany žalobcu v prospech žalovaného nedošlo a v nadväznosti na to správne uzavrel aj to, že medzi sporovými stranami nedošlo k uzavretiu zmluvy o pôžičke ani v ústnej forme.

13. Vzhľadom na uvedené je nepravdivé odvolacie tvrdenie žalobcu, že žalovaný od neho prijal pôžičku, ktorá sa dostala do jeho dispozičnej sféry. Ako vyplynulo z dokazovania, žalovaný si požičal finančné prostriedky od A. H. a nie od žalobcu. Žiaden dôkaz pritom nepodporuje tvrdenie žalobcu, že platobné miesto a spôsob vyplatenia pôžičky si určil žalovaný, rovnako ako nebol zo strany žalobcu produkovaný počas konania žiaden dôkaz o tom, že by mal žalovaný svoj bankový účet zablokovaný exekútorom (a preto by si nechal poslať peniaze na účet inej osoby, ako na takúto možnosť poukazoval žalobca v odvolaní).

14. Žalobca v odvolaní namietal, že žalovaný svoj dlh z pôžičky voči nemu uznal, a to celkovo trikrát.

15. Odvolací súd konštatuje, že zápisnica o výsluchu žalovaného v trestnom konaní zo dňa 11. 04. 2019 len potvrdzuje poskytnutie pôžičky žalovanému zo strany A. H., ktorej finančné prostriedky na tento účel mal poskytnúť okrem iných osôb aj žalobca. Žalovaný síce vo výpovedi uviedol, že má vrátiť žalobcovi asi 16.000,- Eur, avšak žalobca toto vyjadrenie žalovaného vytrháva z kontextu v ktorom odznelo a z neho je zrejmé, že ide o časť prostriedkov poskytnutých žalovanému A. H., ktorá ich získala od žalobcu.

16. Vo vzťahu k žalobcom označenej emailovej odpovedi žalovaného na výzvu jeho právnej zástupkyne odvolací súd uvádza, že takýto dôkaz sa v spise nenachádza a ani zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 20. 04. 2022 nevyplýva, že by tento dôkaz žalobca predložil prvoinštančnému súdu (a tento ho vykonal) ako tvrdil v odvolaní.

17. Žalobca priložil k žalobe uznanie dlhu zo strany žalovaného datované dňom 22. 12. 2018 (č. I. 10 spisu). Odvolací súd uvádza, že uznanie dlhu podľa § 558 OZ ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Okrem toho, že uznanie dlhu zakladá plynutie novej desaťročnej premlčacej doby, je jeho procesný význam i ten, že je to dlžník, ktorý musí v spore preukázať (teda ponúknuť dôkazy a uniesť dôkazné bremeno), že dlh v čase uznania neexistoval alebo zanikol napríklad splnením, či inak. Žalovanému sa podarilo preukázať, že v čase uznania nemal pôžičku od žalobcu, lebo ako už bolo uvedené, z dokazovania vyplynulo, že žalobca predmetnú pôžičku žalovanému neposkytol. To znamená, že tým došlo k vyvráteniu právnej domnienky existencie dlhu založenej písomným uznaním dlhu. Preto nebolo možné prijať záver o existencii dlhu žalovaného z pôžičky, ako sa toho dovoľával žalobca s odkazom na ust. § 192 CSP. Prvoinštančný súd sa s týmto aspektom sporu dostatočne a správne vysporiadal v napadnutom rozhodnutí uvádzajúc (v 18. odseku odôvodnenia), že kvôli nepreukázaniu reálneho plnenia zo strany žalobcu ako veriteľa nemohlo dôjsť k platnému uznaniu záväzku žalovaným. Nebola preto opodstatnenou odvolacia námietka žalobcu, že prvoinštančný súd sa uznaním dlhu nezaoberal a nevysporiadal sa s ním, pričom treba dodať, že súdne rozhodnutia označené žalobcom neboli použiteľné, lebo v prejednávacom prípade nebolo dokázané, že si žalovaný nechal poslať peniaze tvoriace tvrdenú pôžičku od žalobcu na účet inej osoby (v tomto prípade patriaci dieťaťu A. H.).

18. Žalobca v tej súvislosti v odvolaní namietal aj nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančného súdu. K tomu odvolací súd uvádza, že preskúmateľnosť rozsudku je zabezpečovaná tým, že ust. § 220 ods. 2 CSP určuje, čo má odôvodnenie rozsudku obsahovať. Ide tu o procesnú garanciu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, lebo právo na spravodlivé súdne konanie v sebe zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iba dodržaním tohto

čiasťkového oprávnenia môže byť v konečnom dôsledku naplnené právo na spravodlivý súdny proces ako celok.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie zdôvodnil v dostatočnom, zákone a procesnej situácii zodpovedajúcom rozsahu, lebo je logické, že každá vec (spor) sa vyznačuje individuálnymi okolnosťami a tomu sa musí prispôbiť aj odôvodnenie rozsudku. Už potom len samotný fakt, že žalobca v rámci odvolania polemizoval s dôvodmi uvedenými súdom prvej inštancie znamená, že napadnutý rozsudok nemožno zaradiť do kategórie takých, ktoré neposkytujú dost' dôvodov pre posúdenie správnosti prijatých výrokov. Odôvodnenie napadnutého rozsudku obsahuje dostatok dôvodov, ktoré predstavujú jasné vysvetlenie okresným súdom prijatého záveru o tom, že nedošlo k vzniku záväzku žalovaného vrátiť peňažné prostriedky žalobcovi. Odôvodnenie rozsudku spĺňa parametre vyplývajúce z ust. § 220 ods. 2 CSP, lebo obsahuje uvedenie čoho sa žalobca domáhal a na základe akých tvrdení a dôkazov, uvádza stanovisko žalovaného a jeho obranu, ďalej obsahuje podstatné zistenia, preukázané skutočnosti a skutočnosti nepreukázané, dôkazy, z ktorých vychádzal súd prvej inštancie a napokon aj právne posúdenie veci vrátane citácie aplikovaného hmotnoprávneho ustanovenia zákona. V krátkosti, z odôvodnenia je zrejmé, že prvoinštančný súd považoval žalobu za nedôvodnú vzhľadom na skutočnosť, že predložené dôkazy nedávali podklad pre záver o poskytnutí peňažnej pôžičky zo strany žalobcu žalovanému. Odôvodnením napadnutého rozsudku teda nebolo porušené právo žalobcu na spravodlivý proces, ako to namietal v odvolaní.

20. Odvolací súd dospel k záveru, že ani jeden z odvolacích dôvodov nebol žalobcom uplatnený dôvodne a preto napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil vo výroku o zamietnutí žaloby vrátane závislého výroku o trovách konania (ohľadne ktorého žalobca v odvolaní neuviedol žiadnu odvolaciu argumentáciu).

21. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bol v odvolacom konaní plne úspešný žalovaný a preto mu odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

22. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za neho koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).